

Rom 9, 8

8: Det vil si; ikke de som er kjødets barn, er Guds barn, men løftets barn blir regnet til ætten.

Legg først merke til hva som nå viser seg å være apostelens hovedemne i dette kapitlet. Det det egentlig hele veien tales om, er hvem som er "Guds barn" og skal få det evige liv. Det var i dette spørsmålet han hadde den store nøden for Israel. Gjennom alle de bilder han bruker fra Israels timelige og åndelige historie, er det dette ene spørsmålet som stiger fram: Hvordan vi blir "Guds barn" (v. 8), "får rettferdighet" (v. 30). Altså hvordan vi blir frelst.

Men nå vil vi se på sammenhengen. Når Paulus begynner med "Det vil si", så lover han oss en forklaring på noe han nettopp har sagt. Nå vil han si: Hensikten med det jeg sa like foran, er at alle ikke dermed er Guds barn, fordi om dere er Abrahams barn etter kjødet, - sånn som dere jøder tror det er. Dere tror jo dere blir frelst bare dere er kjødets barn. Og i ordet "kjød" inkluderer Paulus ikke bare den naturlige avstamningen, men også alt det Gud i sin nåde hadde gitt Abraham og de andre fedrene, og som de hadde arvet etter dem. Det var hele deres israelittiske religion, omskjærelsen, budene osv. (se kap. 4: 1-2, Fil 3: 4-6). Men så sier han nå; selv med alt dette er dere ikke uten videre Guds barn. Nei, det avhenger av om dere er "løftets barn". Og med "løftets barn" mener ikke Paulus bare "barn som var lovet". Heller ikke bare "barn som har løftet". Men, som han forklarer det i Gal 4: 23: barn som er "født i kraft av løftet", slik som Isak var. Isaks mor var jo fra naturens side ufruktbar. Og da hun i sitt nittiende år mottok Guds løfte om en sønn, så lo hun av det, som noe utenkelig. Likevel fikk hun, i og med Guds løfte og ved troen på det (Heb 11: 11), en overnaturlig kraft, slik at hun ble gravid. Derfor sier Paulus at Isak ble "født i kraft av løftet". Og med dette for øye bruker han her uttrykket "løftets barn" når han nå taler om alle som er "Guds barn".

Det er derfor vi også ser hvorfor han tar fram Isaks fødsel. For også i den er disse to forholdene de viktigste: Først at vi selv er tilintetgjort; at vi kjenner oss åndelig døde og ufruktbare, på samme måte som Sara var det legemlig. At alle våre naturlige muligheter for å bevirke noe godt er fullstendig tilintetgjort. At det er like umulig for oss å selv motstå synden, og gjøre oss gode og hellige, som det var for Sara å selv utvirke at hun ble gravid. Dette er det første vi ser i Isaks fødsel som et forbilde på den nye fødsel. Det andre er at når vi slik fortviles over oss selv og alt vi selv står for, og fristes, liksom Sara, til å tvile på Guds løfte, så skjer det noe mer. Vi får likevel - nettopp gjennom det samme løftet, når bare det gripes med en viss tro - et nytt liv inni oss, som begynner å vise seg i håp og lengt etter Guds nåde, kjærlighet til evangeliet og evangeliets venner osv. Og omsider, når Guds nåde blir åpenbart for oss så vi kan tro vi er fullstendig benådet, mottar vi alle det nye livets krefter. Før vi selv er blitt klar over det, er et nytt menneske født i oss, som nå ser, hører, tenker, taler og vandrer helt annerledes enn det gamle mennesket. "Om noen er i Kristus, er han en ny skapning. Det gamle er forbi. Se, alt er blitt nytt" (2Kor 5: 17).

Alt dette nye virkes jo i oss bare gjennom evangeliet, og er derfor et karakteristisk bevis på at det virkelig har foregått en ny fødsel ved Ånden, at der er blitt "en ny skapning". Derfor må det være svært viktig å stanse opp og se nærmere på disse nye tingene som viser seg hos hvert menneske som er født på ny. For her er det jo ikke bare tale om nytt åndelig syn og hørsel, men også et nytt hjerte, nye tanker og ny tale, nytt liv og nytt forhold til verden. Før så og hørte vi f. eks. Guds dommer og løfter, og etterpå var det som om vi likevel ikke skulle sett og hørt dem. Og vi så hele tiden på Ordet som Guds eget ord. Vi så med øynene hva det var Ordet talte til oss, og vi hørte med ørene. Men vi kunne ikke "forstå" det (Mat 13: 14, 1Kor 2: 14). Vi kunne se og høre ordene som innebar dommen over oss til evig død. Likevel kunne vi straks glemme det, kunne ete, drikke og sove rolig, som før. Og fremdeles holdt vi det for å være Guds ord -!

Nå derimot ser og hører vi så det griper oss. Vi blir forskrekket, eller trøstet, både bedrøvet og glade. Ja, det gir oss en ny retning i hele livet vårt. Før kunne vi tenke som vi ville ettersom vi selv fant for godt, selv i åndelige ting. Nå derimot har vi alltid en avgjørende rettesnor for alt det vi skal mene; nemlig Guds ord. Før hadde vi nok mange positive tanker om oss selv, vi var sterke og modige, - selv uten å oppbygge oss på evangeliets ord. Nå blir vi alltid nedslått når vi tenker på oss selv, og trøsten har vi bare i evangeliet. Men ikke bare syn, hørsel og tanker er forandret, men også selve hjertet. Slik at nå har vi vår største lyst og glede i det vi før opplevde som ubehagelig og trykkende. Nå derimot plager det oss, det som før var vår største lyst og kjæreste underholdning. Det er bare et faktum at "det hjertet flyter over av, det taler munnen". Før kunne vi tale millioner av ord om unyttige ting, lett og lystig. Men vi kunne ikke tale en halv time i et helt år om Frelseren og hans himmelske rike. Vi var åndelig stumme.

Nå derimot er det ikke noe som er kjærere for oss enn å tale om Gud, hans ord og hans nåde. Men så er da også hele vårt liv forvandlet. Tidligere levde vi fritt, slik vi selv fant for godt og hadde lyst på - så langt egne fordeler og omdømme tillot -! Nå har vi fått en hellig lyst og en hellig tukt over hele vårt liv. Vi er kort sagt som i en ny verden, med nye sorger og nye gleder, med nye oppgaver og nye faremomenter. Vi er kommet i et nytt forhold til Gud, til oss selv og til alle mennesker. Til Gud som før var en ukjent Gud for oss, eller en dommer vi var redd for. Nå er han vår kjente og kjære Frelser. Til oss selv; ved at vi før levde et liv som var styrt av vårt eget kjødelige hjerte. Mens vi nå lever i en stadig kamp mot dette. Til verden; for før stod vi i et fortrolig forhold til dem. Men nå frykter vi verden som vår fiende. Og dette stemmer med Ordet som lærer oss at den er en av våre tre hovedfiender: djevelen, verden og vårt eget kjøtt. Slik "er det gamle forbi. Se, alt er blitt nytt".

Dette er jo veldig stort og trøsterikt. Tenk, her kan vi med våre egne øyne se slike nye skapninger, ja se at selve hjertet er blitt omskapt. Noe ingen menneskemakt i hele verden kan få til! Skulle vi ikke da våkne opp, og lovprise den store, nådefulle Gud som gjør slike under iblant oss? Og du som vet at denne åndelige omskapingen som du ser hos andre, ennå ikke har skjedd med deg; begynner du ikke å ane at en slik åndelig omskaping må være nødvendig for hvert eneste menneske som skal bli frelst?

Og alt dette nye i oss ble utelukkende født "i kraft av løftet"/"på grunn av løftet", gjennom evangeliets løfte. Loven kunne ikke virke dette. I Gal 3: 2, 5 sier Paulus det slik: "Den som gir Ånden, og virker kraftige gjerninger blant dere, gjør han det ved lovgjerninger, eller ved å høre troen?". Nei, bare "i kraft av løftet" ble det nye livet født i oss, og det nettopp da når vi hadde gitt opp oss selv og alt vi kunne utrette. Derfor kalles vi da også her med god grunn for "løftets barn". Og bare disse er Guds barn og blir "regnet til ætten" sier Paulus her. Dette innprenter han altså her som bevis på at Gud er trofast mot sitt ord, selv om de vantro i Israel går fortapt; for Guds løfter gjelder bare de sanne israelittene og ikke dem som bare er "kjødets barn" av Abraham. Det Paulus sier her er altså akkurat det samme som Johannes sier om Guds barn i første kapittel av sitt evangelium: "de er født, ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud". På dette var altså Isak et forbilde. For han ble ikke født på noe naturlig grunnlag. Det manglet fullstendig hos Sara. Han ble født ved Guds kraft, som hun mottok ved troen på løftet. Og så taler Paulus videre om dette: